

บทที่ 2

ผลการวิจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา

บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล"

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการค้นคว้าเรื่องนี้ ส่วนมากเป็นการศึกษาการอ่านในใจเพื่อตีความหมายให้ถูกต้อง การเขียนก็เช่นกัน ส่วนมากเป็นการศึกษาเรื่องการสะกดคำซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" โดยเฉพาะ แต่ความคิดและวิธีการบรรจงประการเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่องการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล"

การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เป็นทักษะที่สัมพันธ์กันเสมอ ผู้ที่มีความสัมพันธ์ผลในการพูด อ่าน จะมีความสัมพันธ์ผลในการเขียนด้วย วิลเลียม เอส เกรย์¹ ศึกษาและพบว่า การเขียนสะกดคำและการอ่านนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด คนที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะมีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงด้วย คนที่คอยความสามารถทางการอ่าน จะคอยความสามารถทางการเขียนสะกดคำด้วย

มีผู้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์การฟังกับการอ่านไว้เมื่อปี ค.ศ. 1956 คือ เอ็ดเวิร์ด แพรท² ได้พบว่า การฟังกับการอ่านมีความสัมพันธ์ไปในทางเดียวกัน ประชากรที่ใช้ศึกษา

¹William S. Gray, "Summary of Reading Investigation July 1, 1947 to June 30, 1948," Journal of Education Research, 42 (February, 1953), 403-410.

²Edward Pratt, "Experimental Evaluation of a Program for the Improvement of Listening," Elementary School, 56: 315:320 (March, 1956).

เป็นนักเรียนในระดับ 6 จำนวน 254 คน ได้ฝึกทักษะการอ่านและการฟังแล้วนำมาเปรียบเทียบหาความสามารถในการฟังและการอ่าน ผลปรากฏว่า คนที่มีความสามารถในการฟังสูง จะมีความสามารถในการอ่านสูงด้วย และคนที่มีความสามารถในการฟังไม่ดี จะมีความสามารถในการอ่านไม่ดีเช่นกัน

สำหรับในประเทศไทย มีงานวิจัยของ อนันต์ ทิพย์รัตน์³ ซึ่งได้ผลสอดคล้องเช่นเกี่ยวกับการวิจัยข้างต้นในเรื่องการอ่านและการเขียน และยังเป็นการศึกษาเรื่องคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" โดยตรงอีกด้วย อนันต์ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรจากโรงเรียนสายน้ำทิพย์ จำนวน 300 คน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 115 คน นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 82 คน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 103 คน รวมเป็นชาย 171 คน หญิง 129 คน ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบประกอบไปด้วยคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" และคำที่มีเสียง "ร" และ "ล" อย่างละ 15 คำ รวม 60 คำ และนำไปทดสอบการอ่านและเขียน ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ความสามารถในการอ่านคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" กับคำที่มีเสียง "ร" และ "ล" มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนสะกดคำดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีความสามารถในการเขียนคำดังกล่าวไม่แตกต่างกัน แต่มีความสามารถในการอ่านคำเหล่านั้นแตกต่างกัน คือ หญิงมีความสามารถสูงกว่าชาย

³อนันต์ ทิพย์รัตน์, "ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนคำกล่าวของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514).

3. ความสามารถของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายในการเขียนคำที่ใช้ อักษรควบ "ร" และ "ล" โดยเฉลี่ยแล้ว สูงกว่าความสามารถในการอ่านคำดังกล่าว

4. คำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" และคำที่มีเสียง "ร" และ "ล" ทั้ง 60 คำที่นำมาทดสอบครั้งนี้ ปรากฏว่า ทุกคำต้องมีนักเรียนอ่านผิดอย่างน้อย 1 คน แต่บางคำ แม้จะอ่านผิด แต่สามารถเขียนได้ถูกต้อง

องค์ประกอบอื่น ๆ ที่ทำให้ความสามารถการอ่านและการเขียนของเด็กต่างกัน คือ ฐานะและเศรษฐกิจของครอบครัว การฝึก เพศ อาชีพของบิดามารดา

สวัสดิ์ ประทุมราช⁴ ได้ศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยศึกษาความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดพระนคร ประชากรที่ใช้ศึกษาเลือกกลุ่มตัวอย่าง จากนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 จากโรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนราษฎรที่สอนแบบสหศึกษา ในจังหวัดพระนคร ประเภทละ 5 โรงเรียน จำนวนนักเรียนรวมทั้งสิ้น 700 คน เป็นชาย 305 คน หญิง 395 คน รัศมีอายุ 7-14 ปี เขาได้ใช้แบบทดสอบความสามารถในการอ่านของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็กซึ่งทำไว้แล้ว ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงอ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ
2. เด็กที่มาจากบ้านที่มีเครื่องมือสันทนาการประเภท วิทย์ โทรทัศน์ และ เครื่องเล่นแผ่นเสียง รวมทั้งอุปกรณ์ไฟฟ้ามากขึ้น อ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีเครื่องมือเครื่องใช้ น้อยชนิดหรือไม่มีเลย

3. เด็กที่อ่านหนังสือทุกประเภทและอ่านทุกวัน อ่านได้ดีกว่าพวกที่อ่านน้อย ประเภทและไม่ค่อยอ่าน

4. บุตรคนแรกและคนที่ 2 อ่านได้ดีกว่าบุตรคนรอง ๆ ลงไป แต่บุตรคนที่ 5 ขึ้นไป กลับอ่านได้ดีกว่าคนที่ 3 และที่ 4

⁴สวัสดิ์ ประทุมราช, "ความสามารถในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมในจังหวัดพระนคร" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2509).

5. ในชั้นประถมปีที่ 4 เด็กที่อายุน้อยอ่านได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุมาก

6. ความสามารถในการอ่านของเด็กชายและหญิงไม่แตกต่างกัน แต่เด็กหญิงค่อนข้างจะอ่านได้ดีกว่าเด็กชาย

นอกจากมีผู้ศึกษาเรื่องการอ่านที่เกี่ยวข้องกับเรื่องฐานะทางเศรษฐกิจ เพศ อาชีพของบิดามารดาแล้ว ยังมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการฟัง การอ่าน และการสะกดคำที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ด้วย คือ อินทร์ ศรีคุณ⁵ ได้ศึกษาความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 4 จากโรงเรียน 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา รวม 246 คน ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ค่าสัมประสิทธิ์แห่งสหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านกับการเขียนของเด็กชาย = .573 ของเด็กหญิง = .585

2. นักเรียนหญิงมีความสามารถการเขียนสะกดคำและการแต่งความสูงกว่าเด็กชาย

3. นักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพข้าราชการและค้าขาย มีความสามารถทางการอ่าน ฟัง เขียนสะกดคำ สูงกว่านักเรียนที่บิดามารดามีอาชีพชาวนา

4. เด็กที่มีอายุ 8 ปีถึง 11 ปี 11 เดือนทุกอาชีพของบิดามารดา จะมีความสามารถทางการฟัง การอ่าน เขียน ไม่แตกต่างจากนักเรียนที่มีอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 14 ปี 11 เดือนที่บิดามารดามีอาชีพเดียวกัน

การเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" เป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาเรื่องการเขียนสะกดคำ มิ่งานวิจัยและบทความที่กล่าวถึงการสะกดคำและเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาเรื่องการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" ดังนี้

⁵อินทร์ ศรีคุณ, "การศึกษาเกี่ยวกับการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียนที่สำเร็จชั้นประถมปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2507).

เออร์วิน อี อารอน⁶ ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ของการสะกดคำ โดยสร้างแบบสอบซึ่งใช้คำ 60 คำทดสอบเด็กในระดับ 4 จำนวน 193 คน และเด็กในระดับ 8 จำนวน 175 คน เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ ผลปรากฏว่า

1. การที่เด็กสามารถออกเสียงเป็นพยางค์ได้นั้น มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของเด็กระดับ 4 และระดับ 8 หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าเด็กสามารถออกเสียงเป็นพยางค์ได้ เด็กก็จะสะกดคำได้ดี

2. ความสามารถของเด็กในการแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้น สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กระดับ 8 ได้ กล่าวคือ ถ้าเด็กสามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ ๆ ได้ดี จะสามารถสะกดคำได้ดีด้วย แต่ตรงกันข้ามกับเด็กระดับ 4 คือ เด็กที่สามารถแบ่งคำออกเป็นพยางค์ได้นั้นไม่สามารถสะกดคำได้ดี

3. เด็กที่มีสติปัญญาสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง และเด็กที่มีสติปัญญาต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำต่ำ

นอกจากเรื่องพยางค์ของคำ สติปัญญาของนักเรียนมีผลทำให้นักเรียนเขียนสะกดคำผิดดังกล่าวแล้ว ยังมีงานวิจัยอื่นซึ่งแสดงว่า เพศมีส่วนทำให้ความสามารถในการเขียนสะกดคำต่างกัน สมประสงค์ สถาปิตานนท์⁷ ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ ได้วิจัยเกี่ยวกับความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนชายหญิง และนักเรียนที่มีระดับอายุต่างกัน โดยเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากโรงเรียนประถมศึกษาและเทศบาลในภาคการศึกษา

⁶Irwin E. Araron, "The Relationship of Selected Measures of Spelling Achievement at the Fourth and Eighth Grade Level," Journal of Education Research, 35:138-142 (December, 1959).

⁷สมประสงค์ สถาปิตานนท์, "การสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำ ประถมศึกษาปีที่ 1 และการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของนักเรียน 11 โรงเรียนในภาคการศึกษา 1" (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษาประสานมิตร, 2507).

1 รวม 11 โรงเรียน จำนวนนักเรียน 1,642 คน เป็นชาย 824 คน หญิง 818 คน ทดสอบโดยบอกให้นักเรียนเขียนสะกดคำรวม 60 คำในเวลา 1 ชั่วโมงต่อนักเรียน 1 ห้อง แล้วนำผลมาวิเคราะห์โดยแบ่งเด็กออกเป็นสองกลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถสูงในการเขียนสะกดคำ กับเด็กที่ไม่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ ซึ่งได้แก่เด็กที่เข้าชั้นประถมปีที่ 1 เกือบทั้งหมด ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. เด็กหญิงมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำสูงกว่าเด็กชาย
2. เด็กที่มีอายุต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำใกล้เคียงกัน
3. เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำที่นักเรียนพบเห็นเสมอและเป็นคำธรรมดาสามัญทั่วไป นักเรียนจะเขียนผิดน้อยกว่าคำที่นักเรียนไม่เคยพบเห็นมาก่อน ถ้าไม่เคยพบเห็นมาก่อน นักเรียนก็จะเขียนโดยการเดา โรเบิร์ต ชาร์ล ฮิมเมอร์⁸ ได้ศึกษาข้อบกพร่องในการสะกดคำของนักเรียนในระดับ 4, 5 และ 6 ของโรงเรียน 17 แห่งใน Kansas City ใน Missouri เพื่อศึกษาว่านักเรียนสะกดผิดคำใดบ้าง จากแบบฝึกหัดสะกดคำที่นักเรียนเคยเขียนในปีก่อนโดยศึกษาจากเรียงความของนักเรียนทั้งหมด 4,026 เรื่อง ผลของการศึกษาสรุปได้ว่า

1. คำที่สะกดผิดคิดเทียบได้ร้อยละ 6.15
2. คำที่สะกดผิดเป็นคำที่นักเรียนไม่เคยเรียนมาก่อนมากกว่าคำที่เคยเรียนมาแล้ว

3. คำที่สะกดผิดประเภทผิดเพียงพยางค์เดียว มีจำนวนร้อยละ 40.35

ประเภทผิด 2 พยางค์ มีจำนวนร้อยละ 39.64

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" โดยตรงชิ้นหนึ่ง คือ

001603

⁸ Robert Charles Hymer, "An Analysis of the Spelling Errors Found in the Written Composition of Fourth, Fifth and Sixth Grade Children," Dissertation Abstracts, 24 (August, 1963), 573 A.

งานวิจัยของ สามารถ ศักดิ์เจริญ⁹ ได้ศึกษาปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดภาคใต้ ผลสรุปการวิจัยบางตอนมีเรื่องเกี่ยวกับการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 400 คนจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ชาย หญิง จำนวน 10 โรงเรียนใน 5 จังหวัด คือ นครศรีธรรมราช สงขลา สุราษฎร์ธานี พัทลุง และ ชุมพร ผลของการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ "ล" คือ

ลักษณะของการเขียนผิดของนักเรียนเรียงตามลำดับร้อยละของการเขียนผิดจากมากไปหาน้อย คือ

1. ผิดที่เสียงสระสั้นยาว
2. ผิดการใช้วรรณยุกต์
3. ผิดการใช้ ร ล และคำควบกล้ำ
4. ผิดการใช้ รร
5. ผิดที่พยัญชนะต้น
6. ผิดที่ตัวสะกด
7. ผิดทั้งคำ
8. ผิดการประวิสรรชนีย์
9. ผิดการตัดและเติมอักษร
10. ผิดตัวการันต์
11. ผิดการใช้ ไ- ใ- ใ- ย

จะเห็นว่าการเขียนหนังสือผิดของนักเรียนเรื่องการเขียนคำที่ใช้ "ร" และ "ล" และ

---

⁹สามารถ ศักดิ์เจริญ, "ปัญหาการเขียนตัวสะกดการันต์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามในจังหวัดภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517).

คำที่ใช้อักษรควบ ผิดมากเป็นอันดับที่ 3 ของการเขียนผิดในการวิจัยดังกล่าว

ในชีวิตประจำวัน คนไทยเป็นจำนวนไม่น้อยที่ไม่ได้ระมัดระวังเรื่องเสียงช้กเจนนกทอง แต่อาศัยบริบทที่อยู่รอบ ๆ จึงทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายได้ เช่น พูกว่า "ปอกหมอน" คนฟังก็เข้าใจว่า "ปลอกหมอน" หรือพูกว่า "ปลอกกล้วย" คนฟังก็เข้าใจว่า "ปอกกล้วย" แต่ครั้นผู้พูดจะถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นตัวอักษรก็เกิดลังเลใจว่าจะเขียนอย่างไรจึงถูก จึงทำให้เกิดการเขียนหนังสือผิดได้ ดังนั้น ภาษาพูดจึงเป็นเหตุหนึ่งที่ทำให้สะกดคำผิดได้เหมือนกัน การศึกษาเรื่องนี้ในต่างประเทศ ริชาร์ด เออร์เนสต์ ซัลลิแวน¹⁰ ได้วิจัยเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างความแตกต่างทางเสียงและการสะกดที่เพี้ยนไปของนักเรียนนิโกรและนักเรียนผิวขาวระดับ 2 มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาพูดกับความสามารถที่จะถ่ายทอดภาษาพูดออกมาเป็นภาษาเขียน กลุ่มตัวอย่างประชากรประกอบด้วยนักเรียนนิโกร 62 คน นักเรียนอเมริกัน 72 คน ในระดับ 2 ปรากฏว่า

1. อายุและเพศมีผลต่อการวิจัยมาก นักเรียนหญิงมีอายุมากจะมีความแตกต่างในการออกเสียงมากกว่านักเรียนหญิงที่มีอายุน้อย ขณะที่นักเรียนชายที่มีอายุมากในแต่ละกลุ่มมีความแตกต่างน้อยกว่านักเรียนที่มีอายุน้อย

2. ลักษณะเฉพาะของภาษาพูดหรือลักษณะของภาษาถิ่น มีผลต่อการสะกดคำอย่างยิ่ง

¹⁰Richard Earnest Sullivan, "A Comparison of Certain Relationship among Selected Phonological Differences and Spelling Deviations for a Group of Negro and a Group of White Second Grade Children," Dissertation Abstracts International, Vol. 32 No. 11 (May, 1972), p. 6300-A.

บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกการอ่านและการเขียนคำที่ใช้อักษรควบ "ร" และ

"ล"

พยุ่ง ญาณโกมุท¹¹ ได้เขียนบทความเรื่องวิธีการแก้ไขการออกเสียงคำที่ใช้อักษรควบไม่ซ้ำ ดังนี้

1. ตรวจสอบวืวะในการออกเสียง ถ้าบทพร่องเป็นเรื่องของแพทย์ที่แก้ไขได้
2. ถ้าเด็กมีวืวะสมบูรณ์ก็ เห็นว่าเด็กเอาอย่างผู้อื่น ครูควรชี้แจงแนะนำ ให้เด็กเข้าใจว่า การออกเสียงผิดจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไป
3. การฝึก
  - 3.1 ให้อ่านโดยยึดความหมายเป็นหลัก
  - 3.2 ให้เด็กได้ฝึกการออกเสียงพยัญชนะที่จำเป็นในการออกเสียงอักษรควบเสียใหม่ ถ้าเด็กออกเสียงไม่ชัด ไม่ถูกต้อง ครูไม่ควรปล่อยให้เด็กเป็นอันขาด จะต้องให้เด็กได้พูด ได้ออกเสียงให้ถูกต้องทันที

เนื่องจากการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน เป็นทักษะ จะใช้ได้อย่าง
แคล่วอย่างอัตโนมัติ การฝึกเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยเพิ่มพูนทักษะได้ อาจารย์รุประณี
นาคกรทรรพ¹² ได้เสนอแนะการฝึกทักษะทั้ง 4 อย่างไว้ดังนี้

1. ควรฝึกทักษะทีละอย่างก่อน แล้วฝึกให้สัมพันธ์กันทีหลัง
2. การฝึกควรฝึกจากสิ่งที่ยากก่อน แล้วจึงไปหาสิ่งที่ยาก

¹¹พยุ่ง ญาณโกมุท, "ข้อคิดในการสอนภาษาไทยว่าด้วยการพูดหรืออ่านเสียงอักษรควบ," ประชาศึกษา, 18, (11 มิถุนายน, 2501), 624-631.

¹²รุประณี นาคกรทรรพ, "ข้อสังเกตในการสอนการใช้ภาษา" เอกสารประกอบการบรรยายการสอนวิชาภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ปีการศึกษา 2517 หมายเลข ร.003/17 ท.

3. เมื่อมีข้อผิดพลาดบกพร่องเกิดขึ้นในการฟัง พูด อ่าน และเขียนของนักเรียน ครูควรพุดจูงใจให้นักเรียนเกิดความเต็มใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องของตน อย่าให้นักเรียนมีความรู้สึกว่าเป็นการลงโทษ

4. ควรให้นักเรียนมีประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะให้โอกาสแก่การฝึกทักษะ จัดกิจกรรมต่าง ๆ เช่น โต้วาทิ ปราศถา

5. ควรมีการวัดผลเสมอเพื่อจะไ้ทราบว่า การฝึกทักษะได้ผลเพียงใด

6. ควรมีอุปกรณ์บางอย่างที่อาจช่วยในการฝึกทักษะฟังและพูดได้

7. ถ้าสามารถนำสื่อมวลชนบางอย่างมาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้ ก็ควรนำมาใช้

เช่น

- ให้สังเกตตัวอย่างการใช้ถ้อยคำ วลี ประโยค จากหนังสือพิมพ์ แล้ว
พิจารณาว่าเหมาะสมเพียงไร

- ให้สังเกตวิธีเสนอข่าว วิธีเขียนบทความ วิธีเรียบเรียง ข้อความโฆษณา
ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะเขียน

- นำบทความจากหนังสือพิมพ์มาวิเคราะห์

การจะให้เกิดทักษะในการใช้ภาษานั้น แบบฝึกหัดเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วย นอกจาก
แบบฝึกหัดในบทเรียนแล้ว แบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนก็มีส่วนสำคัญ อาเธอร์ เอช คิง¹³ ได้
กล่าวถึงคุณค่าของแบบฝึกนอกเหนือจากแบบเรียนว่า จะช่วยเพิ่มทักษะในการพูด เขียน และ
จะเรียนภาษาได้มากขึ้น

มีผู้เห็นสอดคล้องท่านเองเดียวกันคือ ฟิ อาร์ เคคคาเนย์¹⁴ ได้แสดงความคิดเห็น

¹³ Arthur H. King, "Note on Remedial English at Higher Education Level," English Language Teaching, XXVII 3 (June, 1973), 237-245.

¹⁴ Fe R. Dacanay, Teaching and Procedures in Second Language Teaching (Quezon City: Alemar Phonix House, Inc., 1967) (Preface).

ว่าการสอนเฉพาะแบบที่เรียนอย่างเดียวนั้นไม่พอ บางครั้งต้องมีการสอนซ่อมเสริม การที่ครูคิดแบบฝึกหัดให้นักเรียนทำเพื่อฝึกฝนทักษะนั้นเป็นสิ่งสำคัญ และควรจัดทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมเสริมบทเรียนหลาย ๆ แบบ เพราะในการสอนไม่มีวิธีสอนใดที่ดีที่สุดเพียงวิธีเดียว จึงไม่ควรใช้เฉพาะขบวนการสอนตามที่ปรากฏในหนังสือแบบเรียนเท่านั้น การดัดแปลงวิธีการสอนควรเตรียมบทเรียนและควรเลือกแบบฝึกหัดประกอบนอกเหนือจากที่มีในบทเรียน

จอห์นสัน อาร์ อีวเวอร์¹⁵ มีความเห็นเช่นเดียวกันกับ พี อาร์ เทคคาเนย์ และ ยังแนะนำลักษณะของแบบฝึกในการสอนอ่านและเขียนเพิ่มเติมอีกคือ

แบบการเติมคำ (Completion)

แบบการเปลี่ยนรูปประโยค (Transformation)

แบบถามตอบ (Question and answer exercises)

แบบใช้ตารางเทียบแทน (Substitutional table)

แบบฝึกสำหรับให้นักเรียนแปล (Translation)

แบบฝึกสำหรับการออกเสียง (Pronunciation)

นอกจากนี้ ชัคคิยะ ราชบังสา, อรุณวรรณ วาริตสวัสดิ์ และ อีสาน พิทักษ์¹⁵ กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกเช่นเดียวกัน และเน้นว่าภาษาคือทักษะอย่างหนึ่ง การฝึกหัดซ้ำ ๆ กันย่อมทำให้เกิดความแม่นยำขึ้น การเรียนภาษาให้ไต่ผลไม่ว่าจะเป็นการเรียน เสียง คำ-ศัพท์ หรือแบบสร้างก็ตาม ต้องอาศัยการฝึกซ้ำซ้ำทวน (drill) มาก ๆ

---

¹⁵Johnson R. Ewer, "Further Notes on Developing and English Programme for Students of Science and Technology (1)," English Language Teaching, XXVI, 1 (October, 1971), 65-70.

¹⁶ชัคคิยะ ราชบังสา , อรุณวรรณ วาริตสวัสดิ์, อีสาน พิทักษ์, "แบบฝึกหัดไวยากรณ์" (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2506).

การฝึกการออกเสียงและการเขียนไม่ควรฝึกเป็นเสียงเดียว หรือฝึกเป็นคำ ๆ ฝึกในรูปของประโยคเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปได้ใช้ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส¹⁷ ได้กล่าวถึงลักษณะของการฝึกแบบประโยคที่ที่ครูควรคำนึงถึงในการสร้างแบบฝึกหัดเสริมแบบเรียนดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะฝึกเรื่องอื่นต่อไป
ดังนี้ ทำขึ้นเพื่อการสอน มีใช้ทำขึ้นเพื่อทดสอบสิ่งที่นักเรียนรู้อยู่แล้ว
2. แต่ละบทฝึกควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียง 1 แบบเท่านั้น
3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่รู้แล้ว
4. ประโยคที่ใช้ควรเป็นประโยคสั้น ๆ
5. ประโยคที่ใช้ในการฝึกควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน
6. ใช้ศัพท์ที่นักเรียนรู้จักแล้วเท่านั้น
7. เป็นแบบฝึกหัดพูด
8. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนต้องใช้ความคิดด้วย
9. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อกันความเบื่อหน่ายในการฝึก
10. ฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนแล้วคิดต่อกับผู้อื่นได้

การสอนแบบฟังและพูด (Aural-Oral Approach) เป็นวิธีที่ใช้สอนภาษาต่างประเทศในการสอนพูดได้คือ และเป็นที่ยอมรับกันอยู่ในโรงเรียนมัธยมขณะนี้ น่าจะนำมาใช้ในการสอนออกเสียงภาษาไทยได้ผลดีเช่นกัน วันเพ็ญ ชาติวาทกร¹⁸ ได้กล่าวถึงลักษณะที่สำคัญ

¹⁷Wilga M. Rivers, Teaching Foreign-Language skills (Chicago: The University of Chicago Press, 1968), pp. 97-105.

¹⁸วันเพ็ญ ชาติวาทกร, "ความคิดเห็นของนิสิตฝึกสอน นักเรียน และครูพี่เลี้ยง เกี่ยวกับวิธีการสอนภาษาของกฤษฎแบบฟังและพูด" (วิทยานิพนธ์ ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516), หน้า 5-6.

ของวิธีการสอนแบบฟังและพูด (Aural-Oral Approach) ดังนี้

1. ให้ถือการพูดภาษาต่างประเทศเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญในการสอนเพื่อเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น
2. เมื่อเวลาจะสอนคำศัพท์ โครงสร้างภาษา หรือแบบกระบวนไวยากรณ์ของโครงสร้างก็ตาม ให้เริ่มจากนักเรียนได้ฟังก่อน แล้วจึงพูด อ่าน และเขียนตามลำดับ
3. เลือกและจัดบทเรียนที่จะนำมาใช้สอนตามลำดับความยากง่าย โดยยึดหลักการทางภาษาศาสตร์เป็นสำคัญ
4. พยายามไม่ใช้ภาษาของผู้เรียนในห้องเรียนเพื่อต้องการให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนมาแล้วหรือในเวลาสรุป (generalization) หลักไวยากรณ์
5. พยายามให้ผู้เรียนได้ฝึกแบบสร้างของภาษาโดยใช้วิธีที่เรียกว่าการฝึกตามแบบ pattern practice ให้มาก เพื่อผู้เรียนจะได้สามารถนำสิ่งที่เรียนและฝึกแล้วไปใช้โดยอัตโนมัติ
6. พยายามให้ผู้ฝึกใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับการสื่อความหมายในชีวิตจริงมากที่สุด
7. ไม่สอนเฉพาะคำศัพท์เท่านั้น เพราะความหมายของศัพท์จะขึ้นอยู่กับคำบริบทและประโยคใกล้เคียง

นอกจากการฝึกโดยใช้แบบสร้างจากภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันแล้ว แบบฝึกที่มีคำสัมผัสและคล้องจองกัน ทำให้อ่านแล้วไพเราะ และทำให้ผู้อ่านสามารถจดจำคำเหล่านั้นได้ง่ายขึ้น และจำได้นานอีกด้วย คำประพันธ์ที่คำคล้องจองกัน จึงมีส่วนช่วยในการสอนอ่านคำ และเขียนสะกดคำ

แมรี หลุยส์ ไวรล์¹⁹ ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่มีสัมผัสและคล้องจองกัน

---

¹⁹Mary Louise Woerl, "Effects of Rhythmical Speech Patterns in Prose and Verse on Misarticulations of the Phoneme," Dissertation Abstracts International, Vol. 34 No. 8 (February, 1974), p. 4115 B.

ในร้อยแก้วและร้อยกรอง มีผลช่วยในการออกเสียงหน่วยคำ กลุ่มตัวอย่างประชากรนี้ใช้เด็ก 48 คน อายุระหว่าง 6 ปี 6 เดือน ถึง 7 ปี 6 เดือน เป็นเด็กที่มีความสามารถทางสมองปรกติ แต่มีข้อบกพร่องในการออกเสียง /r/ เขาได้นำแบบฝึกที่เป็นทั้งแบบร้อยแก้วและแบบร้อยกรองมาทดลองฝึกเด็ก 2 กลุ่ม ผลของการวิจัยปรากฏว่า คำที่มีสัมผัสและคล้องจองกันนั้น มีผลต่อการออกเสียงดีกว่าคำร้อยแก้ว และยังใช้เป็นเครื่องมือสำหรับเด็กที่มีปัญหาในการออกเสียงด้วย

การที่จะอ่านและเขียนได้ถูกต้องขึ้นอยู่กับสติปัญญาของเด็ก แล้วต้องอาศัยการฝึกฝน การจำ การสังเกต และเอาใจใส่เสมอ เอ็ดมันด์ เฮนเดอร์สัน²⁰ เห็นควยว่า การจำมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการเขียนสะกดคำ แต่ควรจะเป็นการจำอย่างมีเหตุผล และไม่สะกดไปตามตัวอักษร ลักษณะพื้นเสียงของพยัญชนะและสระ (Basic sound of consonant and vowel) มีส่วนสำคัญในการเขียน เช่น ออกเสียง /r/ และ /l/ จะมีลักษณะการออกเสียงที่ต่างกัน การออกเสียงได้ถูกต้องจะมีส่วนช่วยในการให้เขียนสะกดคำถูกต้อง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²⁰ Edmund H. Henderson, "Correct Spelling, an Inquiry,"